

A Prelátus 2013. márciusi levele

E levelében a Prelátus arra buzdít, hogy imádkozzunk a konklávéért és a következő Pápaért. A levél második felében folytatja a Hitvallás cikkeiről való elmélkedést, amelynek témája most Jézus Krisztus kínszenvedése, halála és temetése. Rámutat ezen események üdvözítő erejére és arra buzdít, hogy használjuk ki a Nagyhét kínálta kegyelmeket.

2013.03.09.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Meghatódottan keltezem ezt a levelet
március 1-jére, a XVI. Benedek pápa
lemondását követő sede vacante első
napjára. Amióta február 11-én
bejelentette e döntését, gyakran
jutottak eszembe a próféta szavai: *az
én gondolataim nem a ti
gondolataitok, és az én útjaim nem a
ti útjaitok (...). Igen, amennyivel
magasabb az ég a földnél, annyival
magasabbak az én útjaim a ti
útjaitoknál, az én gondolataim a ti
gondolataitoknál.*[1]

Ezt most újra megtapasztaljuk,
mintegy azért, hogy világossá váljon
– amennyiben szükséges –, hogy a
Szentlélek az, aki az Egyházat vezeti.
Az Úrnak emberi eszközökre van
szüksége – Ő akarta így –, amelyek
láthatóvá teszik Őt a hívők közössége
előtt, de mindig Jézus, a legfőbb
Pásztor az, aki gondoskodik a

pásztorokról és a hívőkről:
megerősíti a hitüket, megvédi őket a veszélyektől, fényével megvilágosítja őket, megfelelő eledellel táplálja őket, hogy ne lankadjanak el a mennyei haza felé vezető zarándokúton.

Ezért azonnal eszembe – és egyben a szívembe – jutottak Jézus azon szavai, melyeket az apostolokhoz és minden idők tanítványaihoz intézett azon pillanat közeledtével, amikortól fogva már nem lesz jelen látható módon itt a földön: *nem hagylak árván benneteket (...). Én meg majd kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökké veletek marad.*^[2] Az Úr nem akarja, hogy árvák legyünk. Amikor a Mester felment a Mennybe és elfoglalta az Őt megillető helyet az Atya jobbján, Péterre bízta a hajó kormányát, és ez a lánc nem szakad meg, mivel az egyik pápa után jön a következő, amint Krisztus megígérte Simonnak: *Én is mondom neked:*

Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat, s az alvilág kapui sem vesznek rajta erőt.[3] Krisztus szava mindig teljesül. Azonban – mint minden katolikusnak – imádkoznunk, imádkoznunk és imádkoznunk kell, amint azt javasoltam a fivéreiteknek, amikor értesültem a hírről. Isten számít rá, hogy imádkozunk a konklávéért, amely néhány napon belül összeül, valamint az új római Pápáért, akit az Úr – gondviselése folytán – már felkészített.

Leírom nektek az Atyánk szavait, melyeket 1958-ban a sede vacante napjai alatt intézett hozzánk: ***újra a Szentatya közelgő megválasztásáról szeretnék beszélni veletek. Tudjátok jól, gyermekeim, hogy mennyire szeretjük a Pápát. Jézus és Mária után teljes lelkünkkel szeretjük a Pápát, bárki legyen is. Ezért már most szeretjük a következő római***

Pápát. Készek vagyunk egész életünkkel szolgálni Őt. Imádkozzatok, ajánljátok fel az Úrnak még a kikapcsolódással töltött pillanatokat is. Még ezt is felajánljuk az Úrnak a következő Pápáért, amint az elmúlt napokban mindennap felajánlottuk érte a szentmisét, amint felajánlottuk még a lélegzetvételünket is.[4]

Miközben hittel várjuk a konklávé eredményét, hálát adunk a Szentháromságnak XVI. Benedek nyolcéves pápaságáért, amelynek során tanításával csodálatra méltó módon bevilágította az Egyházat és a világot. Nem kívánok szót ejteni mindarról a számos területről, amelyre tanítása kiterjedt, de meg akarom említeni azt, ahogy mindenkit, hívőket és nem hívőket egyaránt nagy erővel és a napnál világosabban arra hívott, hogy fedezzék fel újra Istent, aki a világ

Teremtője és Megváltója, aki mindenekelőtt Szeretetet, valamint arra, hogy az emberre úgy tekintsenek, mint Isten képmására, akit ezért minden tisztelet megillet. Rámutatott, hogy a hit és az értelem nemhogy nem mond ellent egymásnak, hanem együtt tudnak működni azért, hogy az ember jobban megismerje Istent és mélyebben megértse, ki is az ember. Megmutatta, hogyan lehet haladni az Istennel való barátság útján, és kiemelte az Oltáriszentségben valóságosan jelen lévő Jézus Krisztus, valóságos Isten és valóságos Ember imádásának mély értelmét. Határozottan ösztönözte az ökumenizmust, hogy megvalósuljon a keresztények hőn áhított egysége. A II. Vatikáni Zsinat útmutatásait követve – amelyek hűségese az Egyház sok évszázados Hagyományához és Tanítóhivatalához – XVI. Benedek

megmutatta, mely utak vezetnek az Egyház valódi megújulására.

Ezért és szolgálata sok más vonatkozása miatt, melyeket lehetetlen most mind megemlíteni, mi keresztények – minden jóakarató férfivel és nővel együtt – hálával tartozunk XVI. Benedeknek, és azt a tartozást csak úgy tudjuk teljesíteni, ha imádkozunk érte és a szándékaiért, amint ő is megígérte, hogy ezt teszi értünk. Azt gondolom, hogy most döbbenünk rá, hogy nagyon szerettük és továbbra is szeretni akarjuk: mert hűséges atyai gondoskodását csak szeretettel tudjuk megfizetni. Használjuk ki ezeket a körülményeket és kérdezzük meg magunktól: nap mint nap megélem ezt a fohászt: **omnes cum Petro ad Iesum per Mariám?** Milyen erővel és figyelemmel imádkozom a Preces imádságát a Pápáért?

A Porta fidei kezdetű apostoli levélben megfogalmazott javaslatok fonalát követve folytatjuk a hit évében a Hiszekegy cikkeiről való elmélkedésünket. Arra buzdítalak benneteket, hogy mélyedjete el a hitünk egy újabb igazságában, amelyet minden vasárnap megvallunk. Az Ige megtestesülésébe vetett hitünk kinyilvánítása után Jézus kínszenvedéséről, haláláról és temetéséről emlékezünk meg: olyan történelmi eseményekről, amelyek valóban megtörténtek egy konkrét időpontban és helyen, amint arról nemcsak az evangéliumok, hanem sok más forrás is tanúskodik. Ugyanakkor jelentésük és következményeik folytán e hiteles események túllépik a történelem kereteit, hiszen üdvözítő eseményekről van szó, amelyek a Megváltó által szerzett üdvösséget hordozzák.

Az Úr kínszenvedése és halála,
valamint feltámadása – melyet előre
megjövendöltek az ószövetségi írások
– egyedülálló természetfeletti célt és
jelentést foglal magában. Nem
akármilyen ember halt kereszthalált
mindenkiért, a bűneink
bocsánataért, hanem Isten emberré
lett Fia, a megtestesült Ige. És ez az
egyedülálló engesztelő áldozat
minden szentmisén szentségi módon
jelenvalóvá válik az oltárjainkon:
micsoda áhítattal kell nap mint nap
bemutatnunk a szent Áldozatot vagy
részt venni benne!

Elmélkedjünk nyugodtan a
Hiszekegyről. Az úgynevezett
apostoli hitvallásban, amelyet a
nagyböjt alatt különösen
imádkozhatunk, azt valljuk, hogy az
Úr, Jézus Krisztus *szenvedett Poncius
Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt
és eltemették, alászállt a poklokra,
harmadnapon feltámadt a halottak
közül.*^[5] Némi apró eltéréstől

eltekinthetve ugyanígy fogalmaz az a hitvallás, amelyet általában a misén imádkozunk, és amely az első ökumenikus zsinatok által meghatározott formát követi. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* azt tanítja, hogy „Jézus erőszakos halála nem szerencsétlen körülmények összjátékának gyümölcse volt. Isten tervének misztériumához tartozik, ahogy ezt Szent Péter már első, pünkösdi beszédében a jeruzsálemi zsidóknak elmagyarázta: Ezt az embert «Isten elhatározott terve és előretudása szerint» (ApCsel 2,23) árulták el.”[6]

Maga Jézus figyelmeztetett rá korábban: *azért szeret az Atya, mert odaadom az életemet, hogy majd újra visszavegyem. Nem veszi el tőlem senki, magam adom oda, mert van rá hatalmam, hogy odaadjam, és van rá hatalmam, hogy visszavegyem. Ezt a parancsot kaptam az Atyától.* [7] Ily módon **a gonoszság szakadékát** –

amely a bűn következménye – végtelen Szeretet hidalja át. Isten nem hagyja cserben az embereket (...). Krisztus egész életét betlehemi születésétől fogva az az égő vágy irányítja, hogy teljesítse az Atyaisten üdvözítő tervét. A vele együtt töltött három év során a tanítványok hallják, amint fáradhatatlanul ismétli: az Ő eledele az, hogy teljesítse annak az akaratát, Aki Őt küldte (vö. Jn4,34). Egészen addig, amíg az első nagypéntek délutánján teljessé nem teszi áldozatát. Aztán lehajtotta fejét, és kilehelte lelkét(Jn19,30). Ezekkel a szavakkal írja le Szent János apostol Krisztus halálát: Jézus a kereszts súlya, az emberek minden vétkének terhe alatt hal meg bűneink súlya és gonoszsága miatt.[8]

Kimondhatatlanul hálásnak kell lennünk az Úrnak azért a

mérhetetlen szeretetért, amelyet irántunk mutatott. Szabadon és szeretetből felajánlotta áldozatul saját életét, nemcsak az egész emberiségért, hanem minden egyes emberért külön-külön, amint Szent Pál fogalmaz: *diléxit me et trádedit seípsum pro me*,^[9] szeretett engem és feláldozta magát értem. És ez nem minden. Erőtéljes kifejezéssel élve az apostol rámutat Jézus Krisztus megváltó szeretetének csúcspontjára, amikor így ír: *Ő [az Atyaisten] azt, aki bűnt nem ismert, „bűnné” tette értünk, hogy benne „Isten igazságossága” legyen.*^[10]

Ennek kapcsán XVI. Benedek a következőket mondta egy audiencián: **milyen csodálatos, ugyanakkor meglepő ez a misztérium! Soha nem tudunk eleget elmélkedni erről a valóságról. Jézus, noha Isten volt, nem kérkedett isteni mivoltával mint kizárólagos tulajdonságával;**

nem akarta isteni természetét, dicsőséges méltóságát és hatalmát a diadal eszközéként és a többiektől való távolság jeleként használni. Épp ellenkezőleg: lealacsonyította magát, és magára vette a nyomorúságos és gyenge emberi természetet.[11]

„Isten a maga üdvözítő tervével úgy rendelkezett, hogy Fia ne csupán meghaljon «bűneinkért» (1Kor 15,3), hanem «megízlelje a halált» is, azaz ismerje meg a halál állapotát, lelke és teste szétválásának állapotát a kereszten kilehelt utolsó lehelete és a föltámadása pillanata közti időben. A megholt Krisztusnak ez az állapota a sír és a pokolraszállás misztériuma. A Szent Szombat misztériuma, amikor a sírba tett Krisztus kinyilvánítja Isten nagyszombati nyugalma az emberek üdvösségének bevégzése után, ami az egész világot megbékélteti” – tanítja a *Katolikus Egyház Katekizmusa*.[12] Így – még

világosabb módon – nyilvánvalóvá vált, hogy Jézus valóban meghalt és hogy elterjedt a seolban avagy a pokolban lévő lelkek üdvösségének örömhíre. Seol vagy pokol: így hívja a Szentírás a halottak állapotát, amelyben nem látják Istent, mivel a megváltás még nem teljesült be. Azonban az, hogy Krisztus alászállt a poklokra, különböző eredményekkel járt: „Jézus nem azért szállt alá a poklokra, hogy a kárhozottakat szabadítsa ki, nem is azért, hogy a poklot, a kárhozat helyét megszüntesse, hanem hogy az igazakat szabadítsa ki, akik őelőtte éltek”:[13] ez újabb bizonyítéka Isten igazságosságának és irgalmának, amelyet értékelnünk kell és hálásnak kell érte lennünk.

Közeledik a Nagyhét. Igyekezzünk személyes életünkre alkalmazni a liturgia által elénk tárt jeleneteket. ***Nézzünk az Úrra, az irántunk való szeretetből agyonkínzott***

testére[14] – mondta Szent Josemaría. Időzzünk el sietség nélkül az Úr földi életének utolsó pillanatain. Ugyanis ***Krisztus szenvedésének tragédiájában beteljesedik saját életünk és az egész emberiség történelme. A Nagyhét nem lehet pusztá megemlékezés, hiszen Krisztus misztériumát láttatja meg velünk újból, amely a lelkünkben folytatódik; a keresztény embernek kötelessége, hogy alter Christus, ipse Christus, másik Krisztus, maga Krisztus legyen. A keresztség által mindannyian saját létünk papjai lettünk: hogy Istennek tetsző lelki áldozatokat hozzunk Jézus Krisztus által(vö. 1 Pt 2,5), hogy minden egyes cselekedetünket az Isten akarata iránti engedelmesség szelleme vezesse, és így az Isten-Ember küldetését mindörökké folytassuk.***

[15]

Már most készülünk rá, hogy mély áhítattal vegyünk részt a szent három nap liturgiáján. Ezenkívül mindannyian kereshetünk egyéb kézzelfogható módot arra, hogy jobban kihasználjuk az e napok kínálta alkalmakat. A népi vallásosság számos megnyilvánulása – például körmenetek, bűnbánati szertartások – mellett ne felejtsük el, hogy **létezik egy áhítatgyakorlat, a keresztút, amely egész évben lehetőséget nyújt rá, hogy egyre mélyebben lelkünkbe vessük a Kereszt misztériumát, hogy Krisztussal együtt haladjunk ezen az úton és bensőleg azonosuljunk Vele.**[16]

Éljük át áhítattal a keresztutat a nagyböjt során, mindenki úgy, ahogy neki a legjobban segít: a lényeg az, hogy szeretettel és hálával szemléljük az Úr kínszenvedését. Az Olajfák hegyén végzett imádságtól kezdve haláláig és temetéséig az

evangéliumok bőséges anyagot kínálnak a személyes imádságra. Segítségünkre lehetnek a szentek és lelki szerzők gondolatai is.

Hallgassuk csak, mit javasol Szent Josemaría: ***Én Uram, én Istenem, égi anyánk szerető tekintetétől kísérve készek vagyunk szenvedésed útján követni Téged azon az úton, amely számunkra a megváltást hozta.***

[17] Mondjuk neki bátran: ***Mária, égi anyám, fájdalmas Szűzanya, segíts abban, hogy azokat a keserű órákat, melyeket Fiad itt a Földön végigszenvedett, én is átéljem, hogy ezáltal mi, maréknyi porból való teremtményeid új életre jussunk in libertatem gloriae filiorum Dei, Isten fiai dicsőségének szabadságában.***[18]

Ily módon egyre jobban kitárjunk lelkünket, hogy befogadjuk a kegyelmet, amelyet Jézus hozott el nekünk dicsőséges feltámadása révén, és az gyümölcsöt hozzon a

lelkünkben, valamint felkészülünk a következő Szentatya pápaságára. Támogassuk imádságunkkal és áldozatainkkal a konklávéra azzal a céllal összegyűlt bíborosok munkáját, hogy megválasszák Szent Péter utódját, akit már most teljes lelkünkkel szeretünk: ez a szándék rendkívüli módon segíthet Isten jelenlétében lennünk a sede vacante időszaka alatt.

A levelem végén el szeretném mesélni, hogy néhány napja rövid látogatást tettem a litván fővárosban, Vilniusban, ahol azonkívül, hogy találkoztam a Prelatúra híveivel és másokkal, imádkoztam a Hajnal-kapu kápolnájában található Szűzanyához, akihez az ottani embereket oly erős áhítat fűzi – kétszer fizikailag is az ikon előtt, valamint a nap során szüntelenül. Különösen imádkoztam az Egyház jelenlegi helyzetéért, valamint ti is mind jelen voltatok az

imádságomban. Rómába visszatérve,
mint minden évben, nagyböjt első
hetén végeztem a többnapos
lelkigyakorlatot. E napok során is
gondoltam mindnyájatokra,
imádkoztam lelki és anyagi
szükségleteitekért, különösképp a
betegekért. Szeressétek nagyon a Mű
egységét, vigyázzatok rá, és kérjétek
Szent József segítségét.

Az imádság és az áldozat egységében,
XVI. Benedek imádságára és
áldozataira támaszkodva minden
szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2013. március 1.

© *Prælatúra Sanctæ Crucis et Operis
Dei*

[1] *Iz* 55,8-9

[2] *Jn* 14,18; 16

[3] *Mt* 16,18

[4] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1958. október 26.

[5] RÓMAI MISEKÖNYV: Apostoli hitvallás

[6] *Katolikus Egyház Katekizmusa*, 599

[7] *Jn* 10,17-18

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa (Találkozni Krisztussal)*, 95

[9] *Gal* 2,20

[10] *2Kor* 5,21

[11] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2009. április 8.

[12] *Katolikus Egyház Katekizmusa*,
624

[13] *Ugyanott*, 633

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Találkozni Krisztussal)*, 95

[15] *Ugyanott*, 96

[16] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2007. április 4.

[17] SZENT JOSEMARÍA: *Keresztút*,
előszó

[18] *Ugyanott*